

SA DRUGE STRANE OBLOGA

BOGDAN STEVANOVIĆ

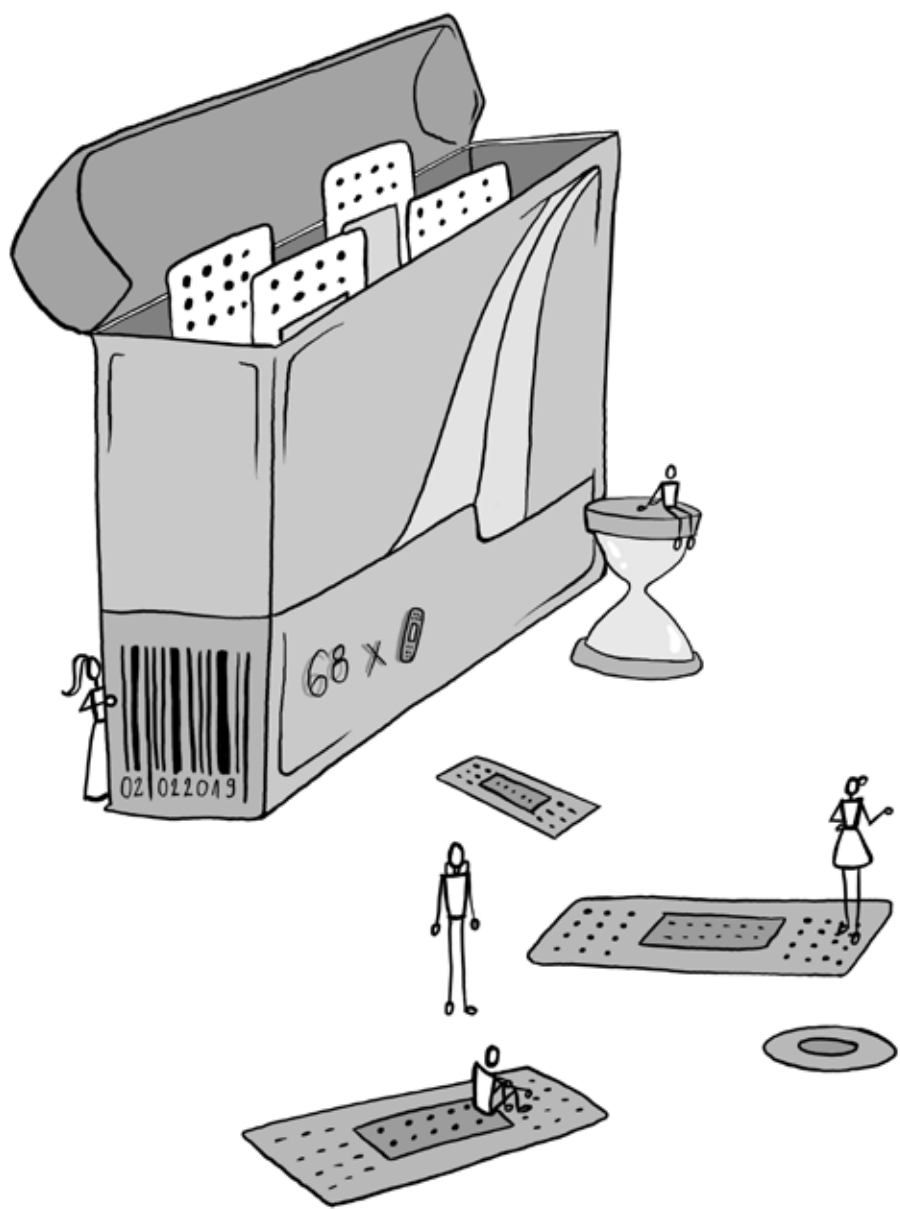
BLOGDAN

VULKAN

IZDAVAŠTVO

Beograd, 2019.

OBLOGE

U mom pravopisu Prijatelj se piše sa velikim P. U mojoj gramatici Ljubav nije apstraktna nego gradivna imenica. Didaskalija nema jer se ISTINA uvek piše jasno i caps lock-om. Čitanje između redova je moguće samo onima sa kardiološkom otpusnom listom, u kojoj se navodi da im je srce pročišćeno, servisirano i centrirano.

Slova:

„Zar ne vidiš magiju. Pišemo se sama. Izabrala smo da to bude na srpskom. Inače, juče smo se na španskom napisala jednom dečku u Boliviji. Isto kao tebi noćas. Molimo te, reci ovo što pre drugima. Reci piscima da se ne potpisuju na knjige, da ne žigošu umetnost svojim inicijalima. Nije ona njihova. Ona je svačija. Vi ljudi se tako bahato ponašate s talentom. Mislite da je vaš. Mislite da ste vredniji kad ga imate. Treba da mu palite sveću, da ga poštuju. Ništa nije vaše. Ni ta krv u žilama – Prirodina je. Ni to dete što vam je iz materice ispalo – Svoje je. Ni taj Talenat – darovan vam je. Umetnost se voli, umetnost se poštuje. Njom se ne trguje. Ona nije sredstvo, već suština; ona nije način, već razlog.“

DAJEM TI SVOJE DLANOVE

Dajem ti svoje dlanove jer danas nemam ništa vrednije od toga da ti dam. Pošto živimo u svetu gde se ceni samo ono što se vidi, pipa, čuje i kusa, dajem ove svoje usijane delove mesa, željne života, koji vrište divljenje tebi u čast. Da ih gledaš, da ih slušaš i da ih osetiš. Dajem ti pravu stvar, koju većina ljudi želi iz pogrešnih razloga. Aplauz.

Aplauz je magična tvorevina. To je prkos koji grli, to je slabost koja osnažuje, to je iskazivanje divljenja veličini iz svoje malenkosti, pri čemu postaješ veći. Kakofonija koja, ako traje dovoljno dugo, postaje ritmička simfonija. Koja postoji da bi se čula, ali umesto da se sluša, jače se razume ako se oseća. Aplauz je jedina zarazna stvar koja se ne prenosi dodirrom ili dahom – već čistom emocijom.

I tako, dok nadlanicama cepam vazduh oko sebe, dlanovima bijem svoje linije života dok mi svi epiteli ovog mog najvećeg organa na telu ne utrnu, jer izgleda da samo onda kad ne znaju za sebe, znaju za nešto više. Udaram se po površini kako bih probudio dubinu u sebi. Možda i zato da bih ono iz dubine alhemijom lakše pretočio u zvuk koji može doći do drugih. Do tebe.

Baš tebi dajem takav aplauz, dlanovima odsviran. Ta kompozicija harmonične buke, nazvana po tebi, zabeležena je u partituri mog bića umesto na notnom, na nervnom sistemu. Moje divljenje prema

Obloge

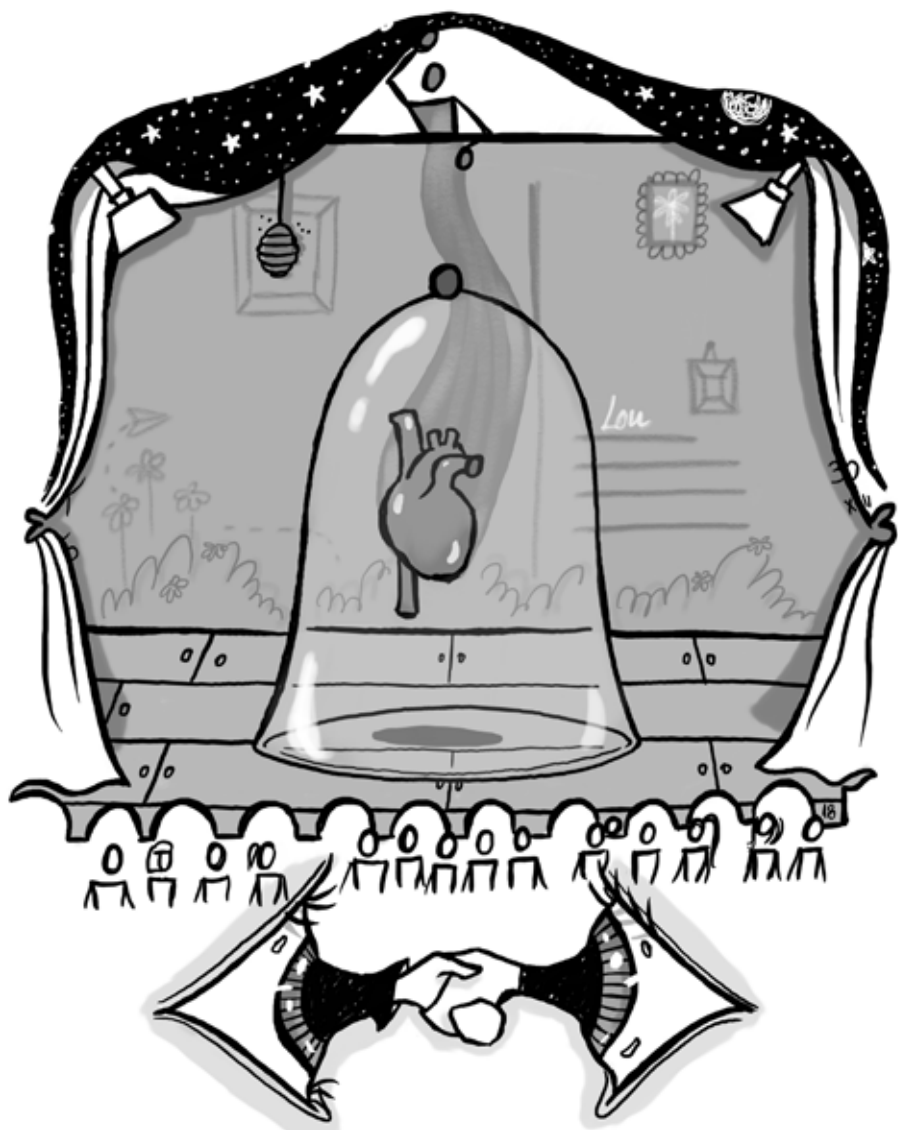
tebi beleži se u centralnom, a moja opčinjenost tobom u onom perifernom. Sa sve violinskim ključem nacrtanim na mojim jagodicama.

Dajem svoje preorane dlanove najglasnije što mogu svakome ko je bio slomljen i našao razlog da sebe sa dna vazdigne. Svakome ko je shvatio da se rane najučinkovitije vidaju dobrotom, a ne osvetom. Svakome ko ume da začuti kad svi žele pričati, a progovori kad se svi boje zinuti. Dajem svakome ko je saznao kako da posle zadobijenog udarca počinioću uzvratiti ljubavlju, a ne kontranapadom.

Dajem aplauz, tu lekovitu buku, svakome ko ide dalje i kad misli da put nikuda ne vodi, ali i onima koji stoje u mestu, jer misle da njihov put vodi tamo gde ne treba. Dajem im aplauz jer samo tada, kad pravac umom ne mogu spoznati, busola posađena u njih može dušom početi da traži sever.

Dajem pljesak tebi koji misliš da si slab, a još ne znaš da prvo moraš iskusiti slabost da bi postao jak. Tebi koji si ranjen, a i dalje ne znaš da samo takav postaješ saosećajan. Tebi koji sumnjaš, a još nisi saznao da samo tada jačaš veru. Dajem aplauz tebi koji i dalje veruješ u ljude, iako si upoznao neljude. Koji veruješ da možeš i dalje da pružiš mnogo ljubavi, iako si je zauzvrat dobijao malo. Koji veruješ u dobrotu čovekovu čak i kad je ne pokazuje, jer znaš da on ne može biti zao, već samo od ljubavi odučen. Tebi, koji to naslućuješ, aplaudira svaka moja ćelija.

Ne tapšem toliko tvojoj posebnosti koliko tvojoj krotkosti i skromnosti. Ne tapšem samo tvojoj jedinstvenosti, već tvojoj svesnosti da smo svi jedno. Ne tapšem samo tvom umeću da kažeš šta misliš, već da oćutiš ono što ne misliš. Moji dlanovi daju najveće ovacije onima koji umeju da drugu ljudsku dušu doćekaju na svoje grudi, a ne na nož, koji bi radije razumeli nego osudili, i oprostili radije nego zlopamtili. Njih svojim aplauzom zovem na bis. Da ne ostaju iza kulisa jer ovom svetu sada trebaju na sceni.

Za prijatelja Luca.
-Kada

DOBRONAMERNA KLETVA

Ako spavaš, voleo bih da se iz sna preneš. Ako hodaš, da se na ravnom ni o šta sapleteš. Ako žvaćeš, da ti najsladi zalogaj za dušnik zapadne. Ako ti je vruće, da te hladan znoj oblije. Ako si na ivici da doneseš odluku, da u nju posumnjaš. Ako sreću istinski osećaš, da njeno trajanje u pitanje dovedeš.

Voleo bih da moju prisutnost osetiš, iako me ne vidiš. Kad ti je hladno – da te ugrije toplina koja se niotkuda o tebe očese i na mene seti. Kad se u postelju ušuškaš – da ti deo ponjave zafali i ohlađena koža da te na mene seti. Da se vazduh kao uzdah moj oko tebe uskomeša i mirisom na moj dah seti.

Ako ovo nekim slučajem ikad pročitaš, iako je tebi nepoznatim suglasnicima i sumnjivim samoglasnicima pisano – želim da osetiš da na tebe mislim. Ako sve ovo napisano do tvojih čulnih receptora dođe – da ni *Google Translate* ne ume tačno da ti prevede, a da ti ipak shvatiš da se na tebe odnosi. Voleo bih da nakon ovoga svako tvoje sećanje na mene bude kao opekotina. Ne zato što boli, već zato što, i kad prestane da boli, ne prestaje da postoji.

Da ti konačno budem ono što si ti meni.

Suza prema kojoj se težina budućih poredi. Razočaranje prema kojem se intenzitet narednih meri. Lekcija zbog koje se sve buduće

uče lakše. Ljubav zbog koje se sve naredne pišu velikim slovom. Strast zbog koje svaka sledeća unapred zna da će biti veća.

Iako sve ove reči, odapete u etar govornim aparatom, nečijim ušima mogu zazvučati ogorčeno, ja sam već dugo načisto sa sobom da prema tebi osećam samo zahvalnost. Nije li laskavo što spram tebe svaki moj naredni uzvišeni osećaj merim? Ne raduje li te što si moje najdublje dno koje sam ikad iskusio, pa iskoristio da na njega postavim svoje temelje? Nije li ti ugodno što i posle toliko godina znaš da si moj klimaks hladnja zbog kog lakše burlam i ključam kad me neko zapali? Ne budi li ti osećaj bitnosti saznanje da je zbog dugogodišnjeg kusanja mrva sa tvog stola meni danas uz bilo koju dušu svaki zalogaj slavski kolač? Nije li ti prijatno što znaš da si glavni kontrast svega onoga što za sebe želim? Ne raduje li te saznanje da u meni i dalje živiš isključivo kao sećanje koje mi jedino služi da prema njemu merim svaku misao, je li vredna pamćenja?

Na ovaj sasvim običan dan saznajem na neobičan način da je gubljenje sigurnosti uz tebe bilo samo sticanje nove sigurnosti u sebe. Da su svi moji koferi, koji su naizgled bili prazni tvoje ljubavi prema meni, zapravo bili puni moje ljubavi prema sebi. Da su svi naši prizemni zajednički snivani snovi, bili samo odskočna daska ka Univerzumu da tamo snivam neke uzvišenije snove uz dublje duše.

Ti nisi moja nesаница, već sećanje koje mi danas donosi miran san. Ti nisi zalogaj koji me je zagrcnuo, već onaj zbog kog cenim svaki nov sa slašću progutan. Ti nisi kamen o koji sam se spotakao, već onaj zbog kog sam shvatio koliko je lepo hodati otvorenim putem. Ti nisi moja nesigurnost, već razlog zbog kog sam stekao veću sigurnost u sebe. Ti danas nisi moja nesreća iz prošlosti zbog koje sumnjam u bolju budućnost, već posebna vrsta sreće zbog koje sada tragam samo za onima koje poseduju vrednost, a ne obećavaju trajnost.

Želim ti da posle svih ovih godina najjasnije saznaš da ti na svojstven način želim samo najbolje. A ako ti sve one reči s početka više liče na kletvu nego na blagoslove, znaj da si i dalje u pravu. Kao i uvek. Jer ja, čak i „dušmane“ kad kunem, radim to s tolikom ljubavlju da im moje kletve budu bolje od želja koje umeju sami sebi da požele.

*Uvek je najteže pustiti da ode
onog ko je već otišao.*

ZDRAVICA STARIM ZABLUDAMA

Dragi svi,

A pogotovo vi čija sam se imena godinama upinjao da zaboravim. Zajedno sa tim otiscima jagodica, koji su kao danga vaših inicijala ostali po mojim nescima, i tim zgodnim telima, a nezgodnim karakterima, koja su kao mošti ostala u mojoj prošlosti – izvolite, uđite. Sedite. Dragi svi, a pogotovo vi koji imena nemate, već imate obličje sećanja, zajedno sa svim tim neocarinjnim bagažem u kom švercujete sva bolna sećanja, u koji ste spakovali sve naše crnobebe filmove i negative starih fotografija – izvolite i vi. Smestite se.

Poštovane zvanice, ali i vi koji ste došli nezvani, imenovani ali i bezimeni, čovekoliki ali i zveroliki, duševni a i vi bez duše, strahovi i nemile situacije – kusajte najslasnije sve što na sofri ove moje oprostajne gozbe nađete. Sve je za vas.

Želim da večeras, na daći mog starog života, nazdravim vama. Za vaše zdravlje. Od sada za vas naskap natežem žestinu, iako sam se donedavno libio na vas da pomislim, a kamoli da se sa vama suočim. Danas, kada vas u svojim mislima gostim ko najrođenije, uz izvinjenje što nisam ranije, želim da vam pružim i ruku pomirenja.

Obloge

Svakoj Neveri želim da se zahvalim što je bila u mom životu, jer sada znam da su me svojim prisustvom učile kako da volim jače i časnije, kako da budem veran. Da vas nije bilo, umeo bih da volim uslovno i kratko. Vi ste mi pokazale šta je bezuslovno i večno. Izvinjavam se svakom Strahu kog sam mrzeo istog trena kad bi me obuzeo, jer sada znam da sam, samo zahvaljujući strahovima, postao neustrašiv. Danas znam: da nema straha, ne bi bilo ni hrabrih. Znam svaki kredenac u kom se kriju, iza kojih žbunova iskaču i pod kojim krevetima spavaju.

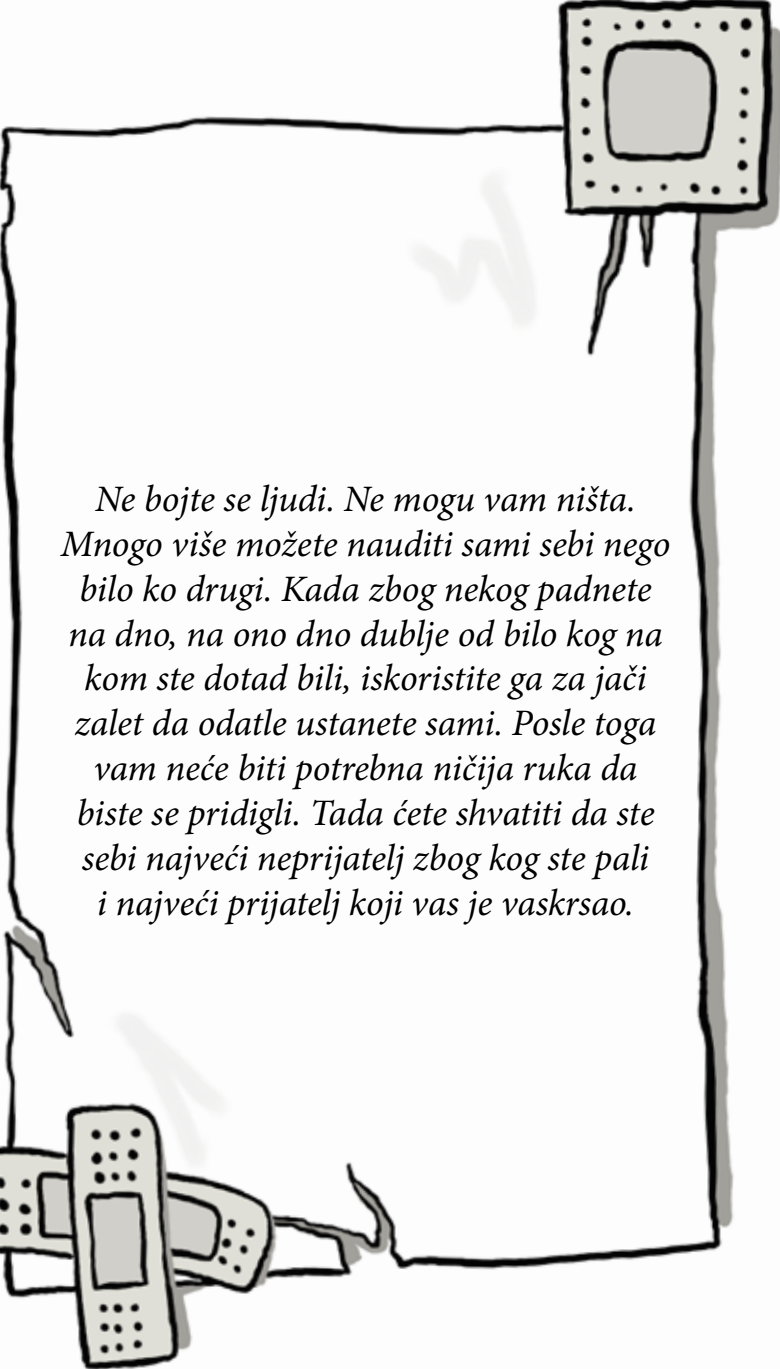
Poštovane Osude, znam da ćete i u ovoj mojoj dobronamernoj zdravici naći nešto što ne valja i što bi valjalo osuditi. I hvala vam na tome. Jer danas upravo zbog vas tragam odlučnije nego ikad za ljudima koji umeju da prihvataju i razumeju. Hvala vam što ste vašom istrajnošću u mom životu davale na snazi uverenju da moraju postojati i oni koji bi vam bili protivteza. Zbog tog uverenja počeli su i da mi dolaze. Našli smo se licem u lice na zajedničkom putu traganja za razumevanjem i prihvatanjem. Naučile ste me da budem bolji prijatelj nego što bih to umeo sam.

Voleo bih se obratiti svakoj Izgubljenoj Prilici ponaosob, ali izgleda da su se u međuvremenu opet izgubile. Nije važno. Reći ću im sledeći put. Otkad sam spoznao da su one samo privid, fatamorgana kada je tačka gledišta pustinja, zovem ih Nove Šanse. Želim da zahvalim Neizvesnostima, koje su me kao besni kurjaci napadale kad god bih kročio napolje, jer mi nisu davale drugog izbora nego da postajem sigurniji u sebe.

Živele vi meni, moje drage stare zablude, a ja ću ovako ogreban ali zalečen, opečen ali izvidan, slomljen ali zarastao, dalje sâm. Razumeo sam i naučio ovu lekciju koju ste mi predavale, a koje nema u udžbeniku. Idem dalje jer je sada na mene red da pokažem jednu još važniju lekciju – da nastavljam, ali ne uprkos vama, već zahvaljujući vama. Ne uprkos tome što sam bio izneveren, uplašen, neshvaćen, već zahvaljujući tome. Idem dalje da pokažem koliko lepše mogu da

Bogdan Stevanović

grle oni koji su umeli da oprostite nego osvjetnici, i koliko jače umeju da vole oni koji su posle slomljenog srca vaskrsli nego oni koji svoje nikada nikome nisu ni dali. Idem dalje, jer mi Nešto unutra govori da moja igra... tek počinje.

Ne bojte se ljudi. Ne mogu vam ništa. Mnogo više možete nađiti sami sebi nego bilo ko drugi. Kada zbog nekog padnete na dno, na ono dno dublje od bilo kog na kom ste dotad bili, iskoristite ga za jači zalet da odatle ustanete sami. Posle toga vam neće biti potrebna ničija ruka da biste se pridigli. Tada ćete shvatiti da ste sebi najveći neprijatelj zbog kog ste pali i najveći prijatelj koji vas je vaskrsao.

NIŠTA LIČNO

Ne znam kakve planove imaš za mene. Ne znam da li primećuješ da sam u konstantnoj pobuni protiv tebe. Isto tako, ne znam da li osećaš koliko te se ne bojim.

Počeo si kad si hteo. Možeš slobodno i da se završiš kad hoćeš. Nije mi do tebe preterano stalo. Nasumice si me izabrao, žigosao, nespremno bacio među spremne, golog među obučene, gladnog među site. Onda si likovao dok sam tumarao, smejao se tako krezub mojim lutanjima na stranputici. Nisi mi nikada pomogao. Samo si me bacao na ispite. Trenirao moju izdržljivost. Opipavao moj strah.

Ne brini, pročitao sam te. Znam da me ne voliš. Ne voliš prkosne. Ljuljaju ti to jadno samopouzdanje. Drugi ti se lažno smeškaju. Mole ti se. Ja te više, onako, od srca, iskreno, opsujem. Eto, tada ti se jedino i obratim. I evo sada, u ovim redovima.

Nešto si pogrešno proračunao kada si uzimao moje mere. Da kažem onako narodski, zajebao si se. Nisam ti ja od tih poniznih, pokornih, strahom zadojenih. Ja sam više od onih koji će te začikavati, provocirati i golicati. Ja sam onaj koji će ti se u to botoksirano lice-merno lice grohotom smejati. Onaj koji će ti na taj svuda gurnuti nos natrljati najočigledniju istinu. Ja sam baš taj na kog su te opominjali da obratiš pažnju.